

DE DORPSKERK

Ik heb lang zitten kijken naar het hoekje, dat de schilder wel zéér bekoord moet hebben, met zóóveel liefde is het weergegeven.

Nanninga is een serieus werker, en hij is niet tevreden met na-teekenen. Hij brengt sfeer in zijn werk. Hij moet dat kerkje met de kleine huisjes en schuurtjes liefgehad hebben.

Gelukkig komen we langzamerhand weer tot bezinning.

Wisten we soms niet, wat een schilderij moest voorstellen, thans is dit, tenminste bij een deel onzer schilders, weer anders geworden.

Met *het* realisme hadden we reeds lang afgedaan, we hebben nu in een deel van het jongere werk het verdiepte, het ver-idealiseerde realisme.

Is dat toch niet steeds het zoeken van de werkelijkheid achter de dingen?

Nanninga mogen we dankbaar zijn.

Het is mij, of ik hier sta in het tuintje, op een Zaterdag, in den namiddag. Ik weet niet, hoe het komt, maar alles om mij zegt, dat het morgen Zondag zal zijn. Dat oude hek, dat brokkelige schuurtje, is op Zaterdagmiddag zooveel anders dan op de andere werkdagen. 't Licht op het kerkje valt anders. Er is in de lucht een stemming van stil verwachten.

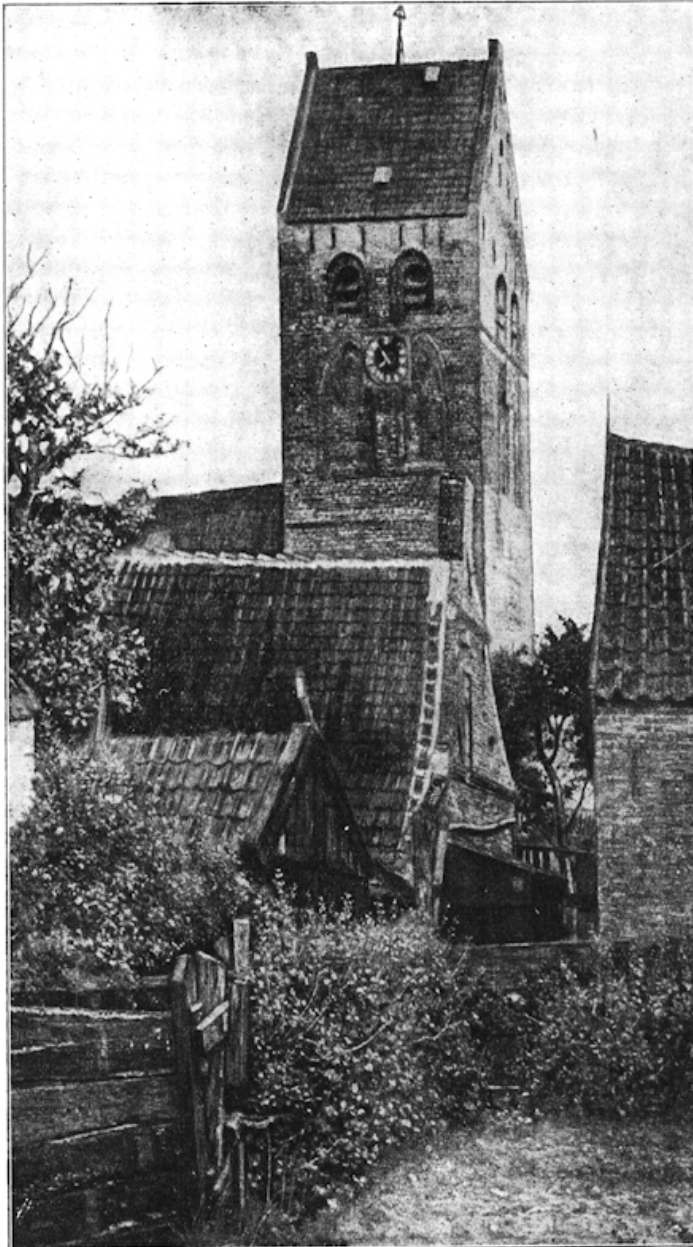
Ik hoor, terwijl ik dit schrijf, machines ratelen, ik ben midden in het leven van allen dag, maar ik voel heimwee naar dit stil, rustig dorpje. Ik zou er willen zijn, om te zien, om te luisteren. Het is stil.

Daar klinkt, in de verte, een vrouwenlach op. Ik weet, dat daar ginds nog druk gewerkt wordt, om klaar te komen voor den Zondag. Maar er wordt gewerkt voor een feest en de feeststemming zit al in de lucht.

Daar valt plots in de stilte een zware klokkegalm.

De week wordt uitgeluid; het is morgen Zondag.

Op 't pleintje voor de kerk is de koster druk in de weer. 't Straatje moet nog van 't er opge-

waaide stof ontdaan worden. En straks zie ik hem scharrelen fusschen de oude, verweerde grafsteenen, om een paar dorre takken op te rapen.

Wij kunnen ons voorbereiden, de Zondagsstemming komt al tot ons. Dit hebben we aan de kunst van Nanninga te danken. K.